

Første søndag efter Helligtrekonger 2025

Salmer: 121, 13, 266, 787

Kom, Herre Jesus. Amen.

Sl 84; (Rom 12, 1-5); Luk, 41-52

»*Lykelige de, der bor i dit hus, til stadighed skal de prise dig*« hørte vi salmisten sige, og den, hvis hus, han taler om, er selvfølgelig Gud. Man er lykkelig, når man er i Guds hus, og det er vi i dag. Og så kan vi jo spørge os selv, hvorfor vi mon er det, ja, det har noget at gøre med den dreng, vi netop har hørt om. For det er Jesus, der som en knægt på bare tolv år allerede vidste, at han hørte til hos sin far i himlen, og derfor måtte han blive i templet, da han besøgte det med sine forældre, Maria og Josef. De forstod det ikke, de havde jo været så bange for, hvad der kunne være sket med ham efter at have ledt efter ham i tre dage, sådan som forældre jo ængstes over deres børn, når de ikke kan finde dem. Men det havde de altså slet ikke behøvet at gøre, for Jesus havde det fint, hvor han

var, og det pudsige er, at det, alle så den dag var en forsmag på, hvordan der er i himlen, hvor Jesus netop sidder ved sin faders højre hånd, sådan som vi bekendte det for lidt siden. Og ikke blot gemte Maria ordene, Jesus sagde til hende, i sit hjerte, jeg tror også, at de, der havde lyttet til ham i templet gjorde det. Jeg tror, at de fik en klar fornemmelse af, at der var noget særligt ved den dreng. Vi ville heller ikke synes, det var normalt, at et barn på tolv vadede direkte ind i kirken, spurgte interesseret og selv viste stor indsigt i himmelske sager. Jesus åbenbarer altså sin guddommelighed i dag, men han bliver også opmærksom på, at han er et menneskebarn, og at han må være lydige mod sine forældre, og derfor hører vi, at han vender hjem til Nazaret sammen med dem, lever sit almindelige liv, og at både Gud og mennesker bliver stadig gladere for ham.

Det, vi skal holde fast i, er, at den Jesus, vi har hørt om i dag - den tolvårige dreng i templet - viser os, hvad det vil sige at være Guds barn, sådan som vi, der er samlet her i

dag, er det. Hvis I lagde mærke til det, bestemte han selv, at han ville blive i templet, og han svarede faktisk også sine forældre igen på en måde, der viste, at de ikke kunne bestemme over ham, netop fordi han er Guds søn. Sådan er det også med os, der er Guds børn; ingen bestemmer over os, bortset fra Gud. Så i forhold til alt og alle er vi fuldstændig fri, og det kan jo være meget rart, for prøv engang at overveje, hvor ofte I spekulerer på, hvad andre måtte tænke om jer – hvad I gør, hvad I siger, hvordan I ser ud. Det kommer faktisk ingen ved, for I er Guds elskede børn, og sådan er det. Men når Gud nu er vores far i himlen, så skal vi tænke over, hvad han vil, at vi skal gøre. Og han vil have, at vi skal leve, som Jesus gjorde det, d.v.s. i kærlighed til hinanden. Det betyder ikke, at vi uafsladelig skal gå og kramme hinanden, men at vi skal se, hvad vi hver især har brug for og prøve at hjælpe hinanden så godt, vi kan også uden, at vi får noget igen, for det gør vi ikke altid. Det tror jeg, at I lærer, når I går til spejder, og jeg tror faktisk også, at I lærer det hjemme hos jeres forældre.

Forskellen på Jesus og os er, at **vi** netop skal lære det, og vi glemmer det igen og igen, det gjorde Jesus ikke. Det er derfor, at både Gud og mennesker holdt og holder så meget af ham. Vi kan høre om ham igen og igen, når vi kommer til kirke, og så minder alle historierne os om, hvordan han var, at han er vor bror, og at vi med ham er Guds elskede børn.

Hvad vil det nu sige, at Jesus er vor bror, og hvad betyder det mon for os? Det vil jeg prøve at forklare ved at genfortælle lidt af en historie, som nogle af jer måske kender; *Brødrene Løvehjerte*. Det er historien om den lille skævbenede Karl Løve, der lider af en dødelig sygdom. Han har en storebror, der hedder Jonathan, som er stærk og smuk, og som elsker Karl ligeså meget som han elsker tvebakker, og derfor kalder han Karl for Tvebak. Drengene bor med deres mor i en lejlighed i et højhus. Karl er naturligvis bange for at dø, og Jonathan fortæller ham derfor om det skønne Nangijala, hvor det stadig er lejrbaalenes og historiefortællernes tid, hvor

man bliver stærk og kan være med i eventyr fra morgen til aften. Det er godt for lille Tvebak at høre de historier, så han kan glemme sin sygdom for en stund, men Jonathan antyder også, at Nangijala er virkeligt. Så en dag udbryder der brand i familiens lejlighed, og smukke, stærke Jonathan tager lille svage Tvebak på sin ryg og hopper ud ad vinduet med ham. I faldet dør Jonathan, Tvebak overlever, og han skal nu leve med savnet af sin elskede bror og måske også med tanken om, at folk hellere havde set, at det havde været omvendt, når nu ulykken skulle være ude. For sådan kan vi mennesker meget let komme til at tænke. Vi har det med at sætte værdi på hinanden. Men det, Jonathan gjorde, var at handle i kærlighed uden tanke for sig selv. For ham havde lille Tvebaks liv lige så stor værdi som hans eget. Sådan kan mennesker faktisk godt tænke og handle, og det har de lært af Jesus. Så hvis vi skal forestille os, hvordan Jesus som tolvårig har virket på folk, så tror jeg ikke, vi går galt i byen, hvis vi tænker på ham som en Jonathan. Stærk, smuk og god. Og så hører han hjemme

– ikke i Nangijala - men i det skønne Paradis. Jesus kom ikke bare til jorden for at være et dydsmønster, han ville frelse os fra døden, og det gjorde han pudsigt nok ved selv at dø. Som en Jonathan, der tager os på ryggen og hopper i døden for os. Også selv om andre synes, at det kunne da vist ikke betale sig. Som sagt tror jeg, at alle, der var i templet den dag, da drengen Jesus besøgte det, så en flig af den Guds søn, han virkelig var, og dermed så de også en flig af Guds rige. Tænk, hvis himlen er det sted, hvor der er lejrbaal, gode fortællinger, og man tilmed bliver stærk og kan være sammen med Jesus, så er det slet ikke noget dårligt sted at være, og det er grunden til, at vi er lykkelige, når vi er i Herrens hus, vi bliver lykkelige af at høre om ham, og derfor skal vi prise ham, hvad vi vil gøre om lidt, når vi synger *Mægtigste Kriste*.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen